

דברי הכפר

חבר,
הוא מישוהו אשר מכיר
את השיר שבליבך
ויכול להזכיר לך את המילים
כאשר אתה שוכח אותן.

גיליון מס 1962 * כ"א באב תשס"ה * 26 אוגוסט 2005
כפר-הנשיא * עלון פנימי

 sachlav@kfar-hanassi.org.il

Happy Birthday

יוסי ליפא – 60
 שמעון פינקוס
 אנדרו איסטון
 דינה ושקד ממרן (נכדות נמנוב)
 נריה כהנא (נכד ר. כהן)
 אליוט סינה (נכד)
 דורית בסו
 אמיר גולן (נכד)
 עדן נמנוב (נכד נמנוב, שרק)
 יוסף ריפקינד (נין)

2/9

3/9

ימי חולדת

קרן ג'קסון
 רינה כרם
 דורי בן-חנוך
 שחר עדר (נכדה)
 דורון מרום
 עין-יה ניר
 אביב גולן (נכד)
 אלי ריפקינד (נכד)
 שגיב שטיינר

29/8

30/8

31/8

1/9

ימי נישואין

אילת ואבנר מרום
 נאוה וג'ק בלוך
 קרן ומיכאל ארנברג
 עמנואלה ויריב פרימוסט
 מרי וגדעון נווה
 מרגלית וערן שחר

28/8

29/8

2/9

3/9

נזכור

מר היימן אנגלסברג	13.8.71	באב תשל"א	ג
מר מקס טנן	20.8.95	באב תשנ"ה	ד
סטיב בן-יוסף	27.8.84	באב תשמ"ד	ט
ברני דוב מרכס	14.8.88	א אלול תשמ"ח	

פירורים מפה ומשם

אז התנתקנו! כבר לא יושבים בחדר המקורר מול הטלויזיה בכל מהדורות החדשות וסובלים – כן, ממש סובלים – ממראות העצב, הטראומה, הגבורה והמאבק של כל משתתפי הדרמה הזאת. כך, שיש לנו פנאי להקדיש לעיסוקים יום-יומיים יותר.

נתחיל בספורט: מלבד החברים הרבים שהולכים ורצים בדרכים ובשבילים, בוקר וערב, יש כאלה המסובבים פדאלים של אופניים למרחקים ארוכים יותר, ישנו קהל קבוע בחדר הכושר, וכמובן – הבריכה! לא רק שחיינים מכל מין וגיל, שחורשים את המים הלך וחוזר, לא רק החוגים של לן ו' ולאה כץ. הקיץ מתחזקת וגוברת לה קבוצת ה"הולכים במים". בכל שעות היום, מ-8.00 בבוקר ועד לסגירת הבריכה. במיוחד בשבת בבוקר בין 9.00 – 10.00 אפשר לראות הרבה חברים (לרוב חברות) מאושרים, ההולכים לרוחב הבריכה, כל אחד ותנועות הידיים והרגליים שלו, עם או בלי מכשירי עזר פלסטיים שונים – בין לבין מחליפים חוויות וחדשות, מפגש חברתי רטוב ומרענן. פשוט תענוג!

אמרנו מפגש? ביום רביעי האחרון – בארוחת עשר המסורתית, זכינו בביקור של התלתון הצעיר, שיצאו ליום עבודה אצלנו (במפגש). הציגו שתי הצגות של חיי היום-יום בישראל, הראשונה על משפחה מתגרשת והשנייה על ייסורי כל מי שמעורב בהתנתקות והפינוי מגוש קטיף.

וביום שישי – שוב בארוחת 10 המסורתית, מקס מ' נתן סקירה קצרה על ביקורו בעיר מולדתו פרנקפורט יחד עם הבנים – ובעקבותיו עוד מספר "ייקים" סיפרו גם הם על חוויותיהם באותם ביקורים. עלה הרעיון לערוך ערב "זכרונות בית ילדותינו" במועדון (בחורף) ולכלול גם חברים מתפוצות אחרות.

כמו שכבר כתבו, אנו בעונת חתונות. הבאה בתור היא חדווה וולפין שמתחתנת עם דני (זה מהכדורסל) ב-7 בספטמבר. וכ-10 ימים אחריה נישאים עופרי ווגנר ובחיר ליבה. הזוג הטרי, רז ותמר, מתכוונים לצאת לירח דבש ממושך ב-הודו! מזל טוב ודרך צליחה לכולם.

הידעתם שדנה ואודי אגם יוצאים לשנת חופש בגדות? וכל כך למה? כי דנה ועוד 3 נשים מהוות צוות שפועל לקראת ייסוד "בית ספר דמוקרטי" באיזור בעתיד. בינתיים הן מכינות את השטח במקום ומלאות אופטימיות לפרויקט מוצלח.

כדי להתכונן לראש השנה – ביקשתי כמה פריטי סטטיסטיקה מיצחק עדר וגם מאבלין לגבי האוכלוסיה בכפר הנשיא. אז ככה:

חברים – 254 (לאחר 2 פטירות)
בני זוג (חברים לחיים) – שהם לא חברים – 6

הורים – 4

ילדים עד גיל 18 – כ-110

חברים בחופשה ממושכת 9 (עם 8 ילדים)

בני משק – (כאן המצב משתנה מהר מאוד וצריך לקחת את המספרים כלא סופיים)

בצהל: 23 משרתים ועוד 7 לפני גיוס

בנים תושבים – או "ברי רשות" – 27 – הכוללים לומדים במוסדות חוץ, לפני ואחרי צבא וגם אלה שעוד לא החליטו על דרכם הלאה.

בני משק סטודנטים – 3

תושבים – 79 – עם 22 ילדים

חיילים בודדים מאומצים – 6

בית ראשון – 3 משפחות עם 4 ילדים

מעניין, נכון?

מן האירוח הכפרי קורין מוסרת שכל אוגוסט היה מלא, כך יהיה גם בחגים עד סוף אוקטובר. שאלות על מה יהיה בעתיד – נא לפנות למוסדות .

סוף שבוע נעים, שקט וקריר יותר – שבת שלום

אלזה

ונוסיף עוד

מזל-טוב לסבא וסבתא

ישראל ורחל

ורוב נחת

לנישואי נכדם רז עם מיכל

על תסביך סולזמון. [ומה באמת נפל בכפר?]

1

אני מודה שאני אוהב לקבל מכתבים. שלישיית הבחורים כארזים [אהרון, איתי וגדעון] שלחו לי שני מכתבים, אחד בעברית, אבל הראשון כתוב באנגלית. כן אני חש שאני חייב להם תשובה. אתם תגיבו אולי, שאצל כל המורים [גם כשהוא כבר נמצא במעמד גמלאים] תמיד ניכרת נטייה להעניק ציונים. כן, אך יש להעיר, שבכל מאמר רציני- חשוב לא רק מה אתה אומר אלא גם, איך אתה אומר את זאת.

במכתבים אלה הצורה לפעמים סותרת את התוכן. למשל בצד אחד אתם משבחים אותנו {אבות הקיבוץ} על הישגי חיינו ובו בזמן אתם קוראים לנו במפורש "לנהל את תהליך השיוך ביושר ובאומץ". היינו רוצים להוריש לבנינו לא רק את ביתנו אלא גם חלק מערכינו. (ואני מתוודה, שאנו חזקים יותר בערכים ופחות בנכסים) חשבנו שהוכחנו כבר שיושר ואומץ משמשים נר לרגלינו.

במקום אחר אתם מציעים לנו משפטים מקצועיים שיסבירו לנו את הלכי השיוך שבכתובים! האם אתם חושבים שכולנו כבר זקוקים לקביים? נכון שכמה וותיקים משתמשים במקל הליכה: זה רק סמל המעמד, המוסיף בטחון ומעניק עמידה בריאה!

דבר לא נפל בכפר. ["הדבר" נפל בתל אביב] בכפר נפל וותיק זה או אחר אבל אנו דור העלייה: עולים מחדש ולא ניתן לרגלינו להשפיע על המוח! יש לנו די ויותר עם משגיח חיצוני אחד במטבח ואין לנו כל צורך במשגיח- משפטן שיילמד לנו רזי הדמוקרטיה.

זה מעלה שאלה וביתר שאת: האם אתם נוהגים כלפינו במנהג: אחד בפה ואחד בלב? במכתב באנגלית כתוב "לחץ שפל", [vile] הוטל על חברים מסוימים בגין דעה חריגה. להד"ם! בעבר התמודדנו עם בעיות גורליות: הפילוג במפלגה, הפילוג בתנועה הקיבוצית והמעבר ללינה משפחתית. והיינו לשם דבר בציבור, כי דעות מנוגדות מעולם לא השפיעו אצלנו על היחסים הבין-אישיים! דומני, שנהפוך הוא המצב: היה לחץ [לא שפל?] על הורי חברים מסוימים להצטרף לתביעה משפטית נגד הכפר. כנראה, אתם שמעתם מפי ההורים המסוימים הרהורים על תגובות אפשריות בחברה. היו שמועות על תביעה משפטית אבל חברים לא ידעו לבטח, מי הם ההורים שהסכימו לתבוע. בספר קוהלת כתוב: "טוב מראה עיניים על מהלך נפש." [עובדות עדיפות על שמועות ודמיונות].

יש להצטער על הטעות שבהפצת פרטי-כל של הוועדה באיחור. אולם המדובר על הצעות ורעיונות בלבד, רק אסיפת החברים רשאית לאשר או לקבוע תקנונים וחוקים. חברנו דודו פלמה כתב בשעתו על הסכנות האורבות לדמוקרטיה כשסותמים את פיהם של חברינו, עם איום על תביעה משפטית על כל הבעה של דעה או של צרכים במסגרת פנימית של כפר הנשיא. בבוא העת הזמן יעשה את שלו, ואנו נעשה את שלנו!

פעם הייתה לנו אמונה טהורה, שכל איש קיבוץ הוא איש מיוחד אבל ניסיון חיינו לימד אותנו, שכל בן אדם הוא קיבוצניק מיוחד! ולכן, יש להניח שגם בני

הוותיקים הם בני אדם מיוחדים. ועל הזאת מתבססת שאלתי הנוספת לשלישיה: את מי אתם מייצגים ומה מטרותיכם?

אני בדעה אחת ובשכם אחד איתכם בעניין הירושה. האם הדרך האחת תענה על צוריהם של היורשים? למשל, מה קורה במשפחה מרובת ילדים-יורשים? לפי ניסיוני במושבי הצפון מכנסים ישיבת יורשים. והייתה לרוב נטייה להעניק את הבית ומשקו ליורש שאולי לא יסתדר כל כך "בחוף". יהיו בוודאי גם יורשים שיעדיפו חיזוק במצבם הכלכלי [הון] על קבלת נדלן מכובד. (עלותו של בית בלי דיירים קבועים גבוהה, כגון ארנונה ודמי אחזקה.) מה עם יורשים, תושבי קבע בחו"ל? קיים בנוסף אשכול בעיות חיוניות של בנות-בנים חברי הקיבוץ הזה. **הרי נבצר מהם להחזיק רק יחידת אחת נדלן בקיבוץ**. אסור לנו בעניין השיוך להסתכל רק על סקטור אחד אלא על מגוון האנשים ועל צוריהם. יש גם לקחת בחשבון נתוני הקיבוץ עתה, העבודה עדיין מרובה. ואני חוזר ושואל, האם אתם מייצגים את מירב הבנים-הבנות ומה המטרות?

ברפואה נתקלים יותר ויותר בתסביך "מונשהאוזן"= איש בריא שבכל דרך רוצה להתאשפז בבי"ח כדי לזכות בטיפול על מחלה חמורה- מדומה. לאחרונה גם החלו לדבר על "תסביך סולומון"= מישהו, חובב משפטים שבכל מחיר רוצה או מתרצה לקחת חלק פעיל במשפט אמיתי.

אם למישהו מבין השלישייה יש חשק עז להיכנס לספר גינס בתור הראשון שגרם למשפט בין חברים וכפר הנשיא. אזי אני מזהיר אותו שהוא עלול לירות את עצמו ברגל או בתוך כיסו [המדובר על כסף—וכסף גדול] פעם אמרו שרק בקונצרטים יודעים מראש, מי יהיה המנצח! עתה מתרבות תביעות משפטיות בין ישובים וחבריהם. לפעמים ידו של הנתבע על התחתונה ולפעמים ידו של התובע על התחתונה אבל תמיד המנצח הוא? ושוב בגדול-זה עורך הדין! אם באמת לכם עודף כסף וברצונכם להוציא את זה על הכפר, האם לאחרונה ביקרתם במשק הילדים?

אצט ג-מ/מ

נפל, נפל, דבר בכפר (מחווה לשלופה)

לפעמים...בזמן...הבנאדם...מסוימים...לחופש...לי...א'...(אחר...תפס...של...הג
דול...קשקוש...עצמו...
התלמידים...הוריהם...נעלם...לא...אופן...איזה...שבו...לקרוא...(אדמתי...וכיוצ
א)...אותו...הנה...הגדול...הגיע...הזה...מאמר...פסקאות...ועובדות...שממש...
לשנס...המתרחבות...מכל...לכמה...אחד...ובעיקר...
והרי...והמתומצתת...נפל...והעובדות...איתי...איתי...הדין...עורך...איתי...סלע...
..דין...איתי...דין...סלע...
(והכמות...המקורי)...בשיחתי...הזקנה...את...קורה?...ענתה..."שהיו...ויהיו...די
בורים...לא...הביא..."
..זהו...כשהפרדנו...מהעיקר...מי...ומי...בסדר...(בכל...ואם...את...עכשיו...בטו
בא)...בשאר..."הו...שבנו"...שלופה.

שתי הערות ותוספת לטובת הקורא הנבון:

א. לטובת מי שלא הבין את ההומור של שלופה "מדברי הכפר" בשבוע שעבר,
להלן מכתבו/מאמרו של שלופה, אבל הפעם בדילוג אקרובטי על כל שתי מילים.
ב. אם תקראו את הקטע מהסוף להתחלה ושוב מן ההתחלה לסוף, תגלו
להפתעתכם שהוא חסר משמעות מכל קצותיו.
ג. וגלוי נאות: למעשה המילה "הזקנה" לא עלתה בגורל בדילוג, אבל כל כך
אהבתי את השנינות הפוליטיקלי-קורקטית של שלופה, שלא הצלחתי לדחות
סיפוק וכללתי גם אותה, וזאת בניגוד לכללים החמורים שגזרתי על עצמי, באמת
סליחה על גלוי החולשה בפומבי.

דודו פלמה
(מומחה מקומי לעניין
עורכי דין)

לחברי כפר-הנשיא שלום,

אינני נוהגת לכתוב ל"דברי הכפר", אך בעקבות ביקורי האחרון בקיבוץ, (שבו נהייתי מאוד כמו תמיד), הרגשתי צורך להתבטא ולבטא מחשבות ורגשות קצת שונים מאלה שאתם סופגים בזמן האחרון, מצד מי שעזבה את הקיבוץ לפני יותר משלושים שנה.

בביקורי הרגשתי הרבה כעס, תסכול ומבוכה מצד משפחתי וחברי על כל ההאשמות, תכתובות, פניה לערכאות סביב נושא שיוך הבתים. כשחבורת הנשים הצעירים הגיעה ארצה והחליטה להקים את קיבוץ כפר-הנשיא, היתה להם אידיאולוגיה מסוימת, אין זה המקום לדון אם היתה זו אידיאולוגיה נכונה או טובה, הם היו אזרחים בוגרים שזכותם לחיות את חייהם כרצונם וכאמונתם.

במשך השנים כדרך כל מקום שבו חיים אנשים חושבים ומרגישים החיים בצורת חיים דמוקרטית, דברים השתנו והתפתחו.

מיום שעזבתי את הקיבוץ מעולם לא העליתי על דעתי להתערב בחייהם של אלה שבחרו להמשיך את חייהם במקום. לא התערבתי בבחירת בעלי תפקידים, בקיום מוסד חדר-האוכל, ברכישת הוותיקאר, העברת המרפאה, ההפרטה, ואינני חושבת שמזכותי או תפקידי להתערב בנושא שיוך הבתים.

מיום שעזבתי לא תרמתי לקיבוץ מכישרונותי ולמרות זאת נהייתי מחגים ואירועים שהתקיימו בקיבוץ, כמו גם משביל חדש שנסלל או עץ חדש שניטע.

כמו-כן, מעולם לא תרמתי חלק מהכנסותי לקיבוץ, אך נהייתי משיפוץ בריכת השחייה, מהפארק המקסים, מהלינה בבית-בלונד ועוד.

אחותי לעומתי, בחרה לחיות בקיבוץ ומידי חודש בחודשו היא מקצה אחוז נכבד למדי מהכנסותיה על מנת שהחיים במקום ימשיכו להתקיים ברמה שהיא הייתה רוצה, ע"מ שהאוכלוסיה המבוגרת תוכל לחיות בכבוד הראוי לה, ע"מ שילדים שמתקשים יוכלו לקבל את העזרה החינוכית או הרפואית לה הם זקוקים וכו'.

מי אני שאחליט בשבילה או בשביל כל אחד אחר מהחברים באיזה שהוא נושא הקשור לחייהם בקיבוץ, בבית שלהם.

כשם שאחותי לא מעלה על דעתה להכתיב לי איך לחלק את רכושי, כך אינני מאמינה שמזכותי להכתיב לה זאת.

לכל אותם בני קיבוץ שעזבו ופתאום התעוררו לחיים אני מבקשת מכם, הניחו לחברים להחליט בעצמם, אתם בשלב זה או אחר של חייכם החלטתם שהשיטה בשבילכם לא מתאימה.

כשם שאתם סומכים על החברה הזו שתטפל בהוריכם המתבגרים כיאות, סימכו עליהם גם בדברים אחרים.

ועוד הערה קטנה: נכון שהקיבוץ דוגל בדמוקרטיה, אך במידה וישנם דברים הפוגעים, מכאיבים או מטרידים את רוב החברים, (כולל מכתב זה), זכותכם לא לפרסם את המכתב בדברי הכפר, כשהנייר, הדיו, שעת ההדפסה והחלוקה לתאים נעשית על חשבונכם ומזמנכם.

מי שרוצה לפגוע, מן הראוי שיעשה זאת על חשבון.

בברכה,
אילנה ולר (כהן).

המתנה

לעת ערבית על המרפסת, אני יושב לי עם הכלב, מביטים ביחד איך הלילה יורד אט אט על הקיבוץ, חושב לעצמי שהנה הגיע הזמן להיכנס הביתה. בימים אלה, רובר הוא החברה היחידה שיש לי, שותף אמיתי לחיים. אישתי נפטרה לפני מספר שנים והילדים הלכו להם איש איש לדרכו – לא רואה אותם כאן הרבה. למזלי הכלב שלי תמיד כאן איתי, הוא זה שמקבל את פני בשמחה כשאני חוזר הביתה, זה שמשרה בי הרגשה שאני אהוב.

בסך הכל, החיים היו טובים אלי. הרבה שנים אמנם עבדנו קשה כאן בקיבוץ, אך הביחד מאוד עזר לעבור את הזמנים הקשים, ובהחלט גם חגגנו והיו לנו גם הרבה ימים שמחים. גידלנו את ילדינו באהבה, ניסינו לטעת בהם את החוש לצניעות והגינות, את ערך העבודה, ואת חשיבותו של היחד והחברה. היה ברור שלא נוכל להוריש להם לילדים דברים בעלי ערך כספי, והסתפקנו בכך שחלקנו איתם חוויות וזכרונות של היותנו כאן יחדיו.

ואז, נראה כאילו משום מקום, באה לה המתנה. עטופה היתה במסגרת ה"שינויים" שהפכו את הקיבוץ שהיכרנו לקהילה. ובכל זאת, זו היא מתנה. "שיוך דירות" קוראים לה. עכשיו יש לנו משהו חומרי להעביר בירושה לאהובינו. ואנחנו חברי הקיבוץ / הקהילה, נחליט איזוהי הדרך הטובה לעשות זאת, אולי זו לא תהיה הדרך הטובה ביותר, אבל זוהי הדרך הטובה עבורי.

- אתה שומע רובר. אני לא מבין את כל הרעש הזה וההפרעות האלה מבחוץ, עם עורכי דין וכל זה. זה נראה כאילו אין להם שם סבלנות לחכות עד שאסתלק לי מכאן. זה ממש מזכיר לי את הסרט "זורבה" כשהזקנה שם עומדת למות.
- בעצם נותרה רק שאלה אמיתית אחת לשאול,
- למי אני אתן בצוואתי את המתנה הנפלאה הזאת?

נו, רובר, מה אתה אומר, אולי אתה היית רוצה את הבית?

בוב ויניו

גם לי אין ארץ אחרת

תשובה ציונית הולמת לעודד איתם שהתנתק בימים אלה מעצמונה:

שלום לך עודד ובואך לשלום. שמחתי לקרא את מכתבך בו אתה כותב בין שאר דברייך, על "העייפים והשוכחים הבוגדים ברוחו של העם". להלן תשובתי: לכל אחד מצטלבת, לפחות פעם אחת בחייו, איזו נקודה סוריאליסטית, נקודה בזמן בה מתרחש פתאום באופן הריאלי ביותר דבר בלתי טבעי ביותר. כך קרה שיום אחד הצטלצל הטלפון במשרדי במכונה, וקול רך שבקע בנעימות רבה מהשפופרת אמר- "שלום אני המזכירה של אורי אליצור, אורי מזמין אותך לכתוב טור לעיתון 'מקור ראשון'". מאחר ואני רגיל לכתוב לעיתון פריפריאלי המופיע באזור מנותק ממדינת ישראל (המכונה בפי כל הגליל העליון, או בחיבה האצבע), סחתי לעצמי שלא נורא, מקסימום אכתוב לעוד עיתון שאף אחד לא קורא בתל אביב. "אבל בכל זאת זה עיתון ימני"- עלה בתוכי קולו המוכיח של אבי הקומוניסט עליו השלום שנפטר בשנת 85 של המאה הקודמת. "אבל גם אתה היית בלח"י" נזכרתי בקול רם. אבי נופף בידו בשאט נפש, כמו תמיד כשרצה להעניק לי תחושה שעוד לא התבגרתי מספיק, "זה היה משהו אחר" נזף בי בקול חד, "הייתי אז עם נתן (ילין מור), ותאמין לי שלמרות שעוד לא נולדת, היה מספיק קשה גם לגרש את הבריטים וגם לסבול את יזרניצקי (יצחק שמיר)". אבא התפוגג באוויר ואני החלטתי בכל זאת לעשות מעשה נואל ולא להקשיב לקולו (למרות שבתוכי ידעתי ששיקספיר כבר הזהיר אותנו לא להסתבך עם רוחות של הורים). "בלי הורים!" קראתי בעוז את הקריאה של ילדותי, כשעוצמות לאומיות שוטפות את גווי השמאלני השחוח ומיישרות אותו עד כדי כך, שלשניה חשתי איך אורי צבי גרינברג מתבונן עכשיו בשמיים אל ז'בוטינסקי ובמבט מפויס אומר לו- "נתן לילד סיכוי". גם אני שמעתי בקולו של אורי צבי, והוספתי לעצמי שאם אורי אורבך יכול להיות דתי- ימני- מחמד ב"ידיעות", אז גם אני אוכל לעשות משהו למען מדינה ולהתחמד קמעה ימינה. אז ככה, בסופו של יום, על השאלה- מה שמאלני עוכר ישראל ודעתן שכמותי מחפש בכלל במקור ראשון? אענה כך: משום שבמקום הקשה, המר והמיוסר הזה הקרוי מדינת ישראל, מפרידה בינינו שפה משותפת, שאיתה אנחנו בעיקר שונאים ובזים זה לזה. ומשום שקרבים והולכים ימים, **ימים של אחרי ההתנתקות**, בהם נשוב כולנו אל הקלחת הצרה, הצפופה והמיוזעת שלנו-

מוטל עלינו להתחיל ולהתאמן לדבר איש עם רעהו, בשפה המשותפת האחת והיחידה שנותרה לנו, והיא שפת אימנו על אפנו וחמתנו, ושבאמצעותה אנו מנהלים כאן בהתלהבות מרובה מלחמת אחים.

ועל אף שבעיניך אני סתם אזוב ירקרק ועייף על קיר הברזל הגאה שלך, גם אני אוהב את המדינה הזאת למרות ובגלל כל הדברים הטובים והרעים שבה, כי באמת כמו לך, גם לי אין ארץ אחרת לבזבז אותה על ניסיונות סרק משיחיים, אין לי "מדינת טיוטה" שאוכל לקשקש עליה וכשלא הולך להשליכה לפח ולהתחיל מבראשית.

עכשיו תיראה, נכון שבתור שמאלני מאניאק (את זה אני יודע ממכתבי שיטנה שקבלתי בעבר) אמנם אני אמור לאהוב מלחמות אחים, אבל מה לעשות שמאז חרב בית המקדש אני יודע שאצלנו בארץ הכל עולה כסף מלבד שנאה שהיא בחינם (אם תרשה לי להעיר כאן הערה היסטורית- ישנו צדק פואטי רב בעובדה שאם מה שייחד אותנו בגולה היה שריר הזיכרון, הרי הדבר שמייחד אותנו תמיד בהיותנו בארץ זה שריר השנאה) ואני גם יודע שחרבנו בגלל השנאה המשובחת הזאת, שאנו יודעים להפיק מעצמנו רק כאן. ובהיותנו בגולה ידענו היטב להדהד בכל רחבי ההיסטוריה את קריאת הקרב המפורסמת של היהודים- "אוי וויי!" אבל בכל זאת, ביני לבינך, לבוא לא"י רק כדי לגלות שהגולם השרירי, הפראי והמשיחי שבראנו כאן, מסוגל לעשות פוגרומים בגויים בשם אלוהים ואפילו להתגאות בכך, זה כבר לא צדק פואטי כי אם ציניות היסטורית פואטית, פשוט חבל על הזמן.

ועכשיו נסה להבין שכל הטענות הנטענות על ידינו בעברית צחה וקשה, מוטלות בינינו עכשיו כפגרים מתים, כי אנחנו נמצאים בעיצומו של חורבן נורא. שהעם הזה נשסע שוב, כמו פעם, לשניים- כאשר ממלכת יהודה המתבצרת בצדקתה האמונית-דתית, בשטחים שמעבר לקו הירוק, שולחת את (מדינת) ישראל לעזאזל אל מעבר לסמבטיון ולהרי החושך. ורגע אחד לפני שהרע מכל קורה בוא וניזכר שבמקום אחד על השאלה "למה חרבה ירושלים"? עונה הגמרא בשם ר' יוחנן- "משום שהעמידו דיניהם דין תורה ולא לפני משורת הדין", וננסה ביחד לרגע אחרון ומטורף של שפיות לראות את האדם הכואב שנמצא מאחורי הדין החד כתער והצודק תמיד של התורה. אחי למלאכת השנאה, לפני שבאמת יהיה מאוחר מדי, בוא ונעניק לעצמנו עוד סיכוי, אחד. אחרון ודי.

(ובאשר ל"מקור ראשון", הם כנראה העדיפו בסופו של דבר את אורי הייטנר כ"שמאלני" של העיתון. ככה זה, אי אפשר לקבל בחיים כל מה שרוצים).

דודו פלמה ("אחד מאלה ש(כדבריו) שוכחים ובוגדים ברוח העם")

ספרים חדשים בספריה

שם הספר	שם המחבר	תאור התוכן
חוכמת הבייגלה	אילן הייטנר	רומן
כל בית צריך מרפסת	ר.פ. מיטרני	רומן
בית ילדים	צ.בורק ביזנסקי	ילדות בקיבוץ-1950
אור ראשון	דוד מלמד	ראשית העיתונות העברית
סלמון הספק	דאגלס אדמס	תופסים טרמפים בגלקסיה בפעם האחרונה.
הציפור הצבועה	יז'י קושינסקי	סיפורו של ילד יהודי בשואה
ילדה	אלונה פרנקל	תולדות הילדה בשואה
פיתוי	רם אורן	רומן
אושר אמיתי	מרטין סליגמן	הגשמה עצמית ע"י פסיכולוגיה חיובית
סקיצות לרומן	ג'רום ק.ג'רום	
סופת שלכת	ג.ג. מארקס	רומן
החבשי	כ.ז'. רופין	רומן על אתיופיה
סיפורי מר קווינר	ברטולט ברכט	אוסף כתבים
ילדי יום ראשון	אביב גפן	רומן על חייו
בעיר ההריגה – ביקור מאוחר	מ.גלוזמן	במלאות מאה שנה לפואמה של ביאליק
ניקולס ניקלבי	צ'רלס דיקנס	רומן קלסיקה אנגלית
מכתב לשופט	ז'ורז' סימנון	2 רומנים
מבוא אישי	חיים כהן	אוטוביוגרפיה
בומרנג	דרוקר – שלח	כישלון המנהיגות באינתפאדה השניה
המקום ינחם	דודו פלמה	דברי הספד לחברים

ספרים חדשים בספרייה

שם הספר	שם המחבר	תיאור התוכן
---------	----------	-------------

Seizure	Robin Cook	Medical thriller
A Place of Hiding	Elizabeth George	Crime novel
Conspiracy Theory	Jane Hardam	Crime novel
The Millionaires	B. Meltzer	Thriller
Selected Stories	M. Shadbolt	New Zealand short stories
Resolved	Robert Tanenbaum	Crime novel
Eats, Shoots and Leaves	Lynne Truss	English punctuation: zero tolerance to
Harry Potter & the Half-blood Prince	J.R. Rowling	6 th volume in the series
The Old Testament in Music	Moshe Goral	
The Salmon of Doubt	Douglas Adams	Last Legacy of the author
Tears of the Giraffe	A.M. Smith	The Miss Marple of Botswana novel
Talking to Alzheimer's	C.J. Strauss	Ways to connect on visits to patients
Where or When	Anita Shrove	Novel
Author, Author	David Lodge	Novel about Henry James
Never Let Me Go	Kazuo Ishiguro	Novel
Sam's Letters to Jennifer	James Patterson	Novel
A Hat Full of Sky	Terry Pratchett	Science fiction
We Need to Talk About Kevin	L. Shriver	Novel: high-school massacre
The Fugu Plan	Tokayer-Swartz	Japs and the Jews in W.W.2

ערב אם ברוס וויטהם

ביום ו' 26/8/05

כשעה 20.00 במועדון

**מבטים שונים ומשונים בפרויקטים
באוסטרליה ב-OUTBACK,
בפאפואה ניו-גיני, בצפון מערב
אפריקה ועוד ארצות,
בליווי צילומים מרהיבים והסברים.**

מובטח ערב מעניין ומהנה.

כיבוד יוגש מ-19.30

כ"י

רשימת שומרים לשבוע 25/8 עד 1/9

שם	תאריך	יום
אריק לינטון	25/8	חמישי
לירן לינטון	26/8	שישי
עופר לובל	27/8	שבת
מיכה ליפשיץ	28/8	ראשון
שבי מזרחי	29/8	שני
ארז מירב	30/8	שלישי
יוסי מלינה	31/8	רביעי
אפרים מעין	1/9	חמישי

מועדת בנים: תמיכה ללימודי בנים 2005 – 2006

לכל בן/ת חברי קיבוץ כפר-הנשיא המתכוונים ללמוד בשנת הלימודים 05-06 ומעונינים בתמיכה של הקיבוץ עבור דמי לימוד -

עליכם להגיש את בקשתכם בכתב לו' בנים (ויקטור).
יש לרשום את המועד, מקום וסוג הלימודים.
את הבקשות יש להעביר לת"ד שלי עד סוף אוקטובר 2005.
למידע נוסף ניתן להתקשר אלי בטל': 4596 או ב- 5953553-050.

רוב תודות,
ויקטור בן-רשף.

תזכורת

עקב ריבוי הפניות בזמן האחרון רצינו לרענן את זיכרונכם
לגבי שעות פתיחת המרכזית:

שימו לב במיוחד לשעות אחה"צ בימי חמישי

ערב	בוקר	
17:00-19:00	7:30-16:00	יום א'
17:00-19:00	7:30-16:00	יום ב'
סגור	7:30-16:00	יום ג'
17:00-19:00	7:30-16:00	יום ד'
17:00-20:00	7:30-16:00	יום ה'
שבת-שלום	7:30-12:00	יום ו'
חיילים וסטודנטים	12:00-12:30	שבת

לשרותכם תמיד,
צוות המרכזית.

The Gift

Sitting on the porch with the dog watching the night slowly fall over the kibbutz, I think it s about time for us also to turn in. Rover is now my only companion; the wife died a few years ago; and the kids, they have gone their own way- never seem to see much of them. At least I have my dog; he is always there when I come home and always glad to see me. Makes me feel good to know that I am loved.

Altogether, though its been a good life. We worked hard, but the togetherness of the kibbutz helped us through the tough times and we most certainly celebrated the happy ones. We raised our children with love and tried to give them a sense of decency, a value for hard work, and the importance of community. There was the understanding that there would be little to pass on of any monetary value, so the shared memories and experiences of being together would have to suffice.

Then, it seems from nowhere, came this gift. It was wrapped in changes which turned the kibbutz into the community, but, nonetheless, it was a gift. This, of course, was the ownership of our houses. Now, we would have something to pass on to our loved ones. We of our kibbutz/community will decide the best way to do this. It may not be the very best way, but it is good enough for me. You know, Rover, I don t understand all this noise and outside interference with lawyers and all that. It seems as if there are those who can t seem to wait until I m gone. It reminds me of the movie, Zorba the Greek, with the old woman dying. Actually speaking , there is only one real question left. To whom am I going to give this wonderful gift. Nu, Rover, maybe you would like the house?

Bob Vignaux